

Yalnızlığın Perdeleri Uçuşurken Gözlerimde

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Ocak 2020

Yeltendiğim her gizin çoğul yeminiyim
Elbette bir de mavi düşlerin yengisi...
İçimdeki kristal avize şahlanırken
Öyküler birikiyor avucumun içinde:
Her biri terli ve asil ve inanılmaz mavi...

Düş gücüme yenik düştüğüm bir ilkbahar mevsiminde
Keşfettim aşkı ve evrene adadığım sevgiyi:
Mabedimde yalnız bir yemindim:
Azıcık fani çokça yaralı.
Küpeştesine serildim ansızın içimdeki
Dokunaklı şarkının aslında
Yetim bir türkü olduğunu
Babam ölünce fark ettim.

Arzı endam etti çoğu zaman
Azımsanan yüreğimle
Aşkı başat bildiğim
Bir sabaha serildim
İmsak vakti
Düşlerime dirayet yüklediğim
Yatlı misafirime nasıl nasıl müteşekkirdim.

Biletim yoktu:
Ben ki kaçak yolcu.
Yırttım resimleri
İçime kaçan yorganı azat ettim
Ölüp da gömülmeyi dilediğim
Bir hücrenin kebir defteri
Âciz varlığımla şerh düştüm ömre:
Yetilerimden sızan ne çok irin
Yetimliğime düşküncü madem şiirlerim...

Göğe minnet ettim ve sevgiye:
Rüzgârın tefe tuttuğu dalgalı saçlarımda

Oynaşan kelebeğin ölümlü yolculuğuydum
Hepi topu yirmi dört saate ayarlanmış düzenek
Ne zamanki ihlal ettim ikinci günü...

Sonramı kurgulamakla
Karıncalanan şiire destek çıktı
Rüştünü ispatlamış acıların reçetesine yazılmış
Üç beş dize ile düştüğüm yola
Hiç de üşümediğim kadar öncesinde:
Aşk mademki yatıya gelmişti
Ölümlü yüreğimden fırar eden
Ateş böceklerine verip veriştirdim:
Sözcüklerin yandığı mevsimde
Sönen ferine isyan ettiğim günün de
Yarına özlemi ile.

Söndüm tek avazda
Yalıtıldığım düzenekte
Mademki sevmeye layık bir faniydim
Sadece onay verdim içimdeki azaba
Kabrine denk düşen yalnızlığın
Perdeleri uçururken gözlerimde
Bir hale belki bir yangın sönmeye mecali olmayan:
Mealimle saf tuttum şiirlerde
Resmettiğim aşkın yüzü suyu hürmetine
Su serptim şiire.

Filizlenen coşkuma sahip çıkan
Dümeni de kıran bir yetim imge
Belli ki nasiplendiğimdi
Dünüme nifak sokan
Arşı alaya çıkan bir coşkuyla
Yanmaktı adadığım ve düşen payıma
Sevgiye biat bir coşku
Kibirli bir şarkıdan çok fazlasına
Şerh düşen bir çağ yangını
Kundaklanan yarınımda
Kalan son yarıma çeyrek kala mutluluğun da kabrinde
Bir fetva adadığım şiir dilinde

Bir de düşen gardımda
Düşmemek adına yeniden aşka.